

Per følte sig stadig vel tilpas i saadant folkeligt Selskab. Ligesom han aldrig spiste med friskere Appetit end ved et Bord som dette med solide Flæskevarer og Snaps og Øl, fandt han endnu sin bedste Underholdning i jævne Borgerfolks muntre og ligefremme Tale. Her var han ikke — som i „Gryden“ — en tavs og kritisk Iagttager; han kastede sig med Liv ind i Diskussionerne og snakkede med om Vejret og Torvepriserne, om Færgævæsnet og Kommandantskabet.

Efter at man havde spist og Teen og Romflasken var kommen paa Bordet, gled Talen hen paa Krigsaarene og den efterfølgende Dyrtid. Per huskede fra Krigen egenlig kun Fjendens første Indrykning i Præstegaarden, da Have og Gaardsplads pludselig var bleven oversvømmet af Soldater og Heste, saa hele Huset maatte rømmes med Undtagelse af Rummene ovenpaa, hvor den store Familie havde maattet pakke sig sammen i nogle faa Værelser. Han var dengang kun syv-otte Aar gammel og havde fundet det yderst underholdende og ikke kunnet begribe, hvad der var at græde for. Skipper Mortensen derimod havde som Sønderjyde været de egenlige Krigsbegivenheder paa nærmere Hold, og han gjorde sig gerne en Fornøjelse af med saftig Pensel at udmale de Grufuldheder, han havde været Vidne til baade i 64 og i Treaarskrigen. Han havde da ogsaa nu den Tilfredsstillelse, at Madam Olufsen holdt sig for Ørene og erklærede Krig for en Afskyelighed.

Men dette vakte Højbaadsmandens Ærgerrighed; han blev let krigerisk stemt, naar han havde drukket lidt. Han havde i 64 allerede været pensioneret, og da han heller ikke havde deltaget i den første Kamp, fordi han netop dengang laa paa Hospitalet